

[Elisabeth Bruun Olesen]

at gøre. Vi får oven i købet at vide, at grunden til, at vi ikke får at vide, hvad redderne mener, er, at man ikke kan komme i kontakt med SiD, og derfor får vi Falckledelsens svar. Jeg siger bare: det er dog fantastisk! Og dette budskab synes jeg skal kommunikeres ud til alle de reddere, som denne konflikt vedrører. Det er dem, der bliver tvunget til at arbejde under nogle forhold, de ikke ønsker.

Jeg synes, det er, som om Socialdemokratiet har ændret holdning. Man har da altid sagt, at når man ophøjede noget til lov, gjorde man det, efter at man havde haft konsultationer eller rådslagninger, eller hvad man nu kalder det, med fagbevægelsen og dem, det angik, og når man så var nået frem til enighed og havde haft gode og konstruktive samtaler, og hvad ved jeg, kom man frem til et resultat. I dag har man slet ikke været i kontakt med hinanden!

Hr. Kaj Poulsen har lige sagt, at man ikke aner, hvad SiD mener. Socialdemokratiet aner ikke, hvad SiD mener! Det siger hr. Kaj Poulsen fra Metal i alle tilfælde. Alligevel stemmer man for lovforslaget. Det kunne faktisk godt ske, at SiD havde ændret mening, siden topforhandlerne havde anbefalet mæglingforslaget, men den mulighed indgår slet ikke i Socialdemokratiets tankegang.

Jeg vil godt spørge hr. Anker Jørgensen som tidligere formand for SiD, om han ikke ville have følt sig lidt tilsidesat, hvis Socialdemokratiet, uden at man vidste, hvad formanden for SiD eller andre længere nede i det faglige hierarki mente, var med til at ophøje et mæglingforslag til lov. Man anede ikke, hvad SiD mente, for dem havde man ikke været i kontakt med, og det stod fuldkommen ude i tågerne, hvad det forbund mente.

Jeg synes, det er en fantastisk måde, Socialdemokratiet arbejder på nu i forhold til den måde, de plejer at arbejde på. Vi er ikke enige med Socialdemokratiet, men det er dog en kovending i forhold til, hvad man plejer at mene, når man nu siger, at det er fuldkommen ligegyldigt, hvad SiD mener.

Konkluderende kan jeg sige: er det, det handler om, ikke, at man i virkeligheden er glad for og tilfreds med, at mæglingforslaget bliver ophøjet til lov? Hvis man mener noget andet, synes jeg, man skulle sige det. Vores ændringsforslag åbner mulighed for, at der ikke er nogen, der dør af hjertestop, fordi de

ikke kan komme på hospitalet. Der er ikke nogen brande, der ikke bliver slukket de næste par dage. Man kan starte på forhandlingerne igen, men det umuliggør bl.a. Socialdemokratiet.

Carsten Andersen (SF):

Under udvalgsarbejdet er det oplyst, at Amtsrådsforeningen allerede i 1981 i forbindelse med en truende konflikt med redderne pålagde Falck at indgå aftaler om udførelse af det i lægelig forstand livsvigtige arbejde under en konflikt i overensstemmelse med den praksis, der er gældende på det offentlige sygehusområde. Det vil faktisk sige, at man fra entreprenørernes side har bedt Falck om at sikre, at man kunne få udført brandslukningsarbejde og ambulancetjeneste under overenskomstmæssige konflikter.

Det har Amtsrådsforeningen ikke gjort. Det er nu anden gang inden for en kortere tid, vi skal løfte Amtsrådsforeningens forpligtelser, hvor vi egentlig skal redde Amtsrådsforeningen ud af en suppedas.

Vi har også spurgt arbejdsministeren, om der var særskilte aftaler om beredskab under konflikt. Det har vi ikke kunnet få et klart svar på i udvalget, og derfor vil jeg godt spørge arbejdsministeren, om der er etableret en aftale, som man har det inden for en række andre overenskomstområder, om beredskab under konflikt, forstået på den måde, at man har en aftalesituation, som gør, at det livsnødvendige arbejde bliver videreført under konflikt.

Ellers må vi konstatere, at Amtsrådsforeningen har redet på to heste i den her sag. Amtsrådsforeningen har på den ene side presset Falck til at få redderne til at gå i arbejde, og på den anden side har de offentligt udtalt, at Falck ikke skulle indgå en beredskabsaftale, fordi indholdet af denne ville blive belastende.

Jeg synes egentlig, det karakteriserer Amtsrådsforeningen som den arbejdsgiver, de er, at de har optrådt sådan i den her situation.

Det andet spørgsmål, jeg godt vil stille, er til hr. Kaj Poulsen. Under behandlingen her gav hr. Kaj Poulsen udtryk for, at hvis organisationerne ønskede en løsningsmodel som den, SF og VS har fremlagt her, så skulle der komme nogle signaler fra organisationerne.